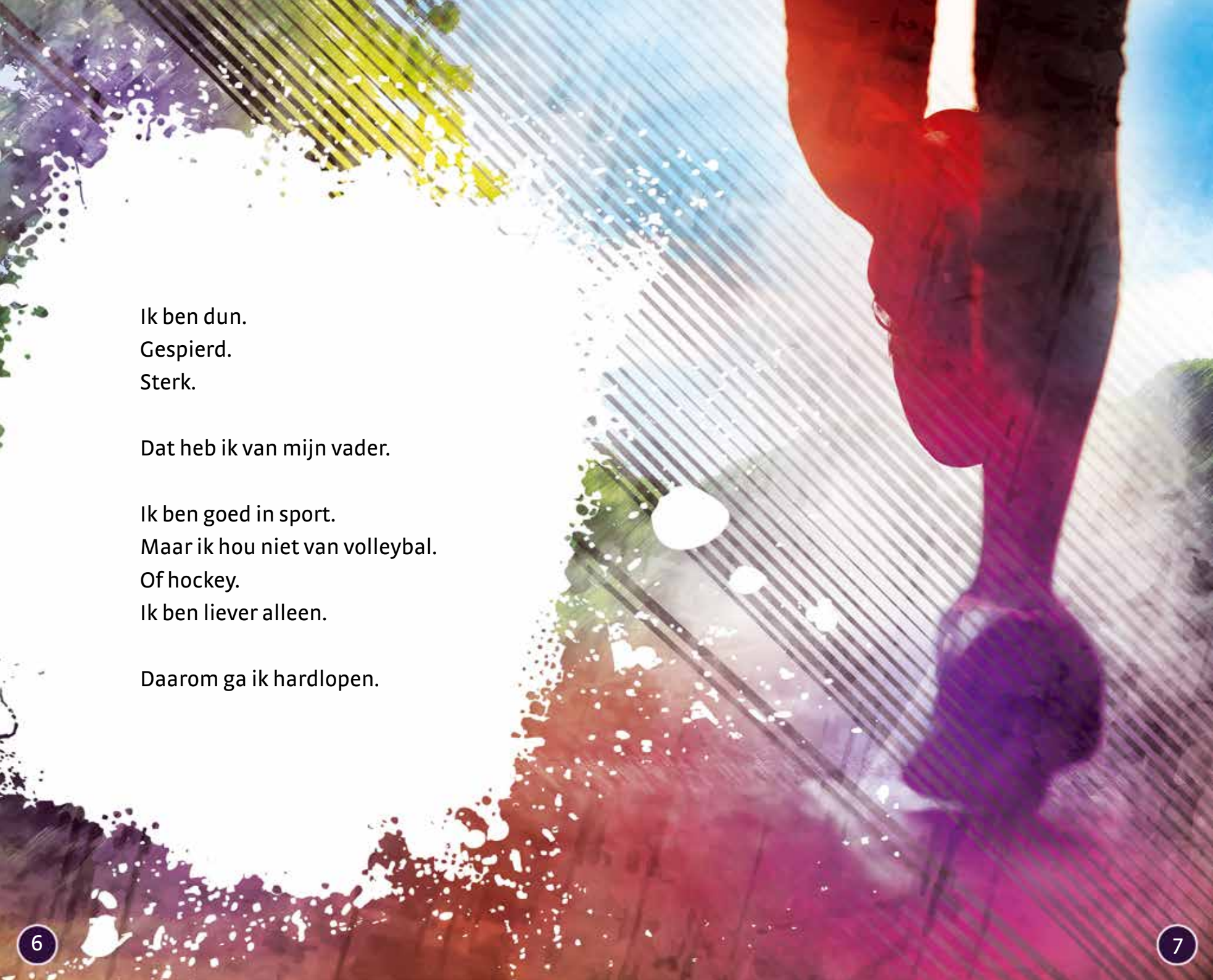

Ik zit op dansles.
Dat willen mijn ouders graag.

Ik moet iets creatiefs doen.
Net als mijn zussen.
Maar ik kan niet tekenen.
En ik zing vals.

Dan maar op ballet.
En dat gaat best goed.

Ik ben dun.
Gespierd.
Sterk.

Dat heb ik van mijn vader.

Ik ben goed in sport.
Maar ik hou niet van volleybal.
Of hockey.
Ik ben liever alleen.

Daarom ga ik hardlopen.

Mijn zussen zijn anders.
Ze hebben veel vriendinnen.
En vriendjes.

Ze zien er ook anders uit.
Ze zijn allebei zacht en rond.
Vrouwelijk.
Zoals mijn moeder.

Ik zie eruit als een jongen.
Maar ik ben het niet.

Ik leer klassiek ballet.
En jazzballet.
We oefenen elke week.
En we treden op.

We zijn goed.
We krijgen applaus.
Onze ouders zijn trots.

Maar ik denk vaak: Wat doe ik hier?

'Strek die benen!', roept de lerares.
'Omhoog die armen!'

En ik doe het braaf.
Ik ben best gehoorzaam.
Te gehoorzaam.

Want soms denk ik: Rot op!

Maar ik wil geen ruzie.
Zo ben ik niet.
Dus zeg ik niets.

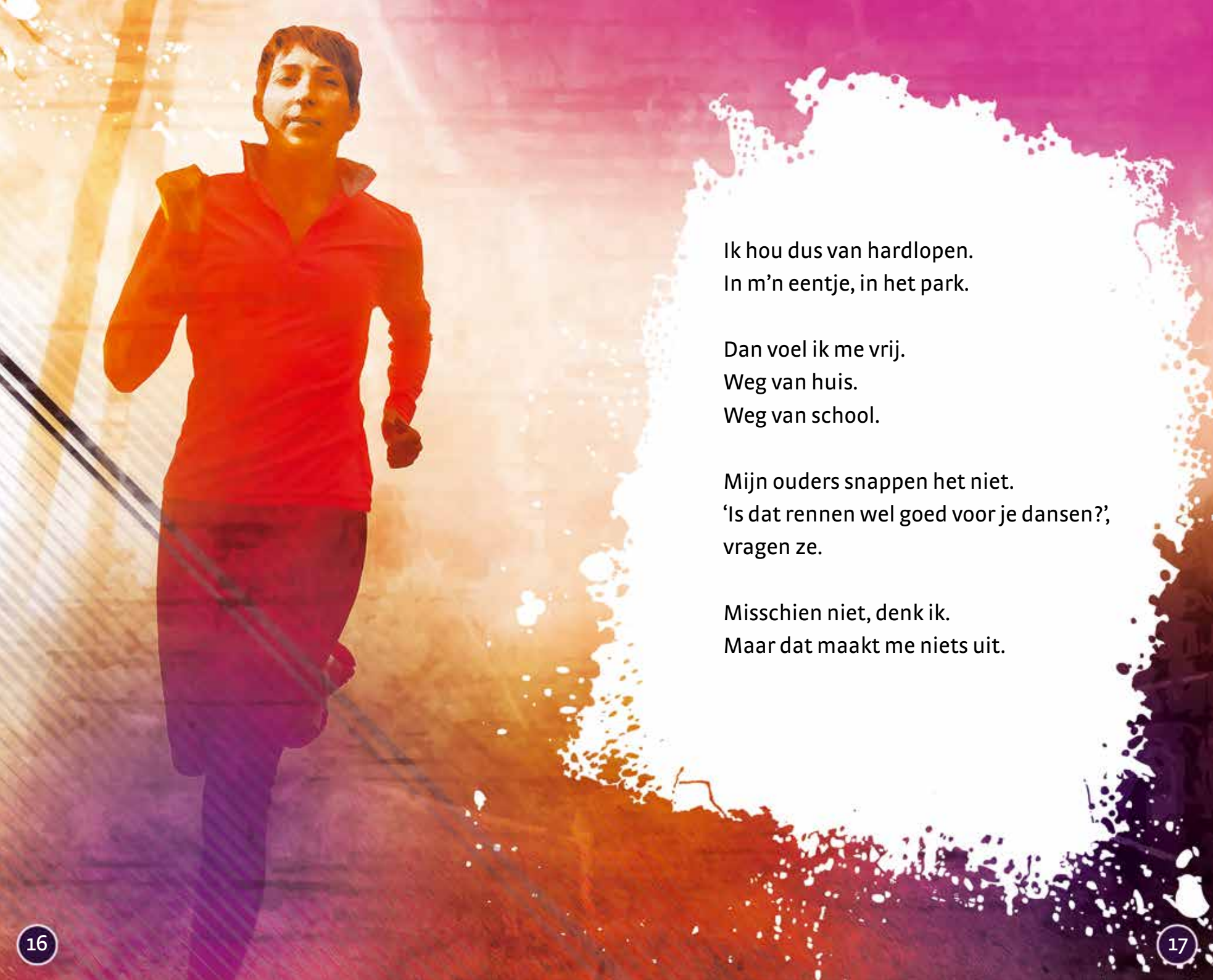
Jongens ... Wat denken ze van me?
Ik weet het niet.

Ik praat wel met hen.
Maar ik flirt niet.
En ik doe niet stoer.

Ik doe gewoon.
Niet overdreven, zoals andere meisjes.

Misschien heb ik daarom geen vriendje.

Ik hou dus van hardlopen.
In m'n eentje, in het park.

Dan voel ik me vrij.
Weg van huis.
Weg van school.

Mijn ouders snappen het niet.
'Is dat rennen wel goed voor je dansen?',
vragen ze.

Misschien niet, denk ik.
Maar dat maakt me niets uit.